

Giv os videnskabeligt Svar paa det og det Spørgsmaal, saa vi kunne bruge det i det praktiske Liv. Jeg tror, at man for Fiskeriets Vedkommende har baaret sig ad paa en noget lignende Maade, som man bærer sig ad navnlig i Tyskland, at man benytter Videnskaben fra oven, stiller sine Hypoteser op og siger: Saadan og saadan skulle I gøre. Men naar man ikke har spurgt om det i det praktiske Liv, er der vistnok saa at sige næsten ingen, der bryder sig om det. Dersom vi blot her i Danmark for Fiskeriets Vedkommende kunde komme ind paa, at det mere er Spørgsmaal fra det praktiske Liv, Videnskaben maa besvare, og derved faa et stærkt Samarbejde i Lighed med, hvad vi have for Landbrugets Vedkommende, saa tror jeg, vi kunde faa mere Udbytte af de Penge, vi anvende der, og af de videnskabelige Resultater paa Fiskerivæsenets Omraade.

Fremdeles mener jeg, at vi maa se at skaffe vore Fiskere billigere Adgang til Kapital, saa at de faa bedre søgaaende Baade, bedre Redskaber osv.; thi skulde de kunne konkurrere med vore Nabolandes Fiskere og hamle op med dem — og danske Fiskere staa i og for sig ikke tilbage for vore Nabolandes — maa vi gøre noget i den Retning. Jeg sagde før, at paa Norges Finanslov var der en aarlig Bevilling paa 700,000 Kr. til Udlaan til Fiskere. Vi have i mange Aar haft en Bevilling i samme Øjemed paa 100,000 Kr., men desværre er Forholdet saaledes, at naar man undtager de 3 sidste Aar, ere disse Penge ikke blevne benyttede i stor Udstrækning. For 4 Aar siden blev der ikke udlaant mere end 19,000 Kr. af disse 100,000 Kr., Aaret før 49,000 Kr., det forudgaaende Aar 15,000 Kr. og saa kun 7,000 Kr. af, hvad der blev tilbudt. Og hvorfor? Fordi Landbrugsministeren og Finansministeren ganske naturlig forlanger Kommunernes Garanti eller Kaution for disse Laan. Man har ikke villet træde i direkte Forbindelse med Fiskerne saaledes, at man gav dem Statslaan, hvad jeg ikke fortænker den høje Regering i, det tror jeg nemlig heller ikke kunde gaa. Der førtes sidste Vinter Forhandlinger mellem Finansudvalget og den højtærede Minister om dette Forhold, og den ærede Minister mente, at for saa vidt de forskellige Fiskeriforeninger kunde yde en Slags Sikkerhed over for Staten i Stedet for Kommunerne, vilde han ikke være uvillig til at prøve et saadant nyt Grundlag for Laanegarantien. I 1881 gik man jo til at lave Husmandskreditforeningsloven, for at

vore Husmænd, der tidligere ikke kunde faa Prioriteter i deres Ejendomme, kunde faa Adgang til billige Laan i dem. Nu se vi af det sidste Regnskab for 1901, at vi i alt have 47,166 Kreditforeningslaan i disse Huse, hvor intet Laan maa være over 3,000 Kr., og at der i alt er udlaant 57,8 Mill. Kr. i de næsten 50,000 Huse, og vi se, at disse Kreditforeninger have en Reservefond paa $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Det have disse Husmænd samlet sammen. Mange var den Gang bange for det, at Staten paatog sig Garantiforpligtelsen for, at Renten svarede — det var jo det hele — og gav et Tilskud, som man paa Finansloven ser er saadan noget som 30,000 Kr. — 27,000 Kr., 32,000 Kr., det er jo lidt forskelligt —, medens Taksationsforretningerne og en Del andre Udgifter refunderes af denne Sum. Men dette ringe Tilskud, Staten har givet aarlig, har medført, at disse Kreditforeninger nu i Aar sikkert komme op over 50—60 Mill. Kr. med en Reservefond paa $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr., og ere saa selvstændigt stillede, som de aldrig vilde have været, hvis vi ikke havde faaet denne Lov. Som jeg før sagde, har det vist sig paa Landbrugets Omraade, at vi ved Foreningslivet og ved den Støtte, vi have faaet fra Staten og fra Landbohøjskolen, have kunnet arbejde os frem til den Stilling, vi have. Paa Fiskerivæsenet maa vi kunne gaa samme Vej. Hvorfor i Alverden skulde vi ikke kunne gøre noget lignende der? Jeg vil henstille det til Overvejelse her i Rigsdagen, hvad vi kunne gøre, om vi ikke, ligesom vi have lavet Kreditforeninger for Laan i Huse, kunde lave en Kreditforening for Laan i Fiskeriets Baade og Redskaber. Hvis Staten paatog sig en Forpligtelse i Retning af Statsgaranti for denne Kreditforenings Obligationer, tror jeg, man paa dette Omraade med Held kunde slaa ind paa en lignende Vej.

Jeg skal her blot i store Træk antyde, at man maatte kunne gøre noget lignende, saaledes, at de, der optog Laanene, stode solidariske og havde et demokratisk Selvstyre, saa at de selv valgte, hvem de vilde have til at repræsentere sig, selv valgte deres Vurderingsmænd, Repræsentanter og Direktion, selvfølgelig med Statens Anerkendelse paa samme Maade som Husmandskreditforeningerne. Man maa have saa megen Tillid til Fiskerne, at man overhovedet tør lægge disse Anliggender i deres egne Hænder. Det vil jeg slaa til Lyd for og være med til at agitere for, thi jeg tror, der her er et Omraade, hvor vi kunne gøre noget. Norge tør aarlig udlaane